

Глава 1

РЕН

Рен Грийнрок стоеше до прозореца на спалнята си в западната кула на двореца Анадон и гледаше как луната се издига над дърветата в далечината. Небето беше мастилено-синьо и обсипано със звезди. Беше тиха нощ и все пак Рен бе странно неспокойна, сякаш самата Бана беше притаила дъх в тревожно очакване.

– Когато ти омръзне да съзерцаваш замечтано луната, не бих отказала малко помощ! – долетя гласът на Роуз от другия край на стаята, където тя ровеше в гардероба си. – Честна дума, никога не съм виждала такъв безпорядък.

Кралската им обиколка беше свършила едва преди няколко часа и когато се завърна в двореца, Рен откри, че ремонтът на спалнята ѝ беше приключил. Ето че най-сетне имаше свое собствено кътче.

Разбира се, Роуз веднага беше настояла да я инспектира.

По каменните стени бяха окачени пъстри гоблени със старите кралици и крале вещици, а подът беше застлан с голям килим. Грамадно легло от дъбово дърво с фин балдахин бе поставено в средата на стаята, а огромен гардероб заемаше стената до вратата. До банята имаше пищно украсена тоалетка, чиито чекмеджета вече бяха пълни с бурканчета с крем и разноцветни сенки за очи, всякакви ружове и четки, както и толкова много бижута, че биха могли да потопят малък кораб.

Рен с нетърпение бе очаквала да си легне рано в новата си спалня, но въодушевена от успеха на първата им обикол-

ка като кралици, Роуз беше прекалено превъзбудена, за да се оттегли в собствената си стая. Вместо това незабавно се беше заловила с нов проект – пълното пренареждане на дворцовия гардероб на Рен. Час по час някой промъкнал се между капките панталон или олющен ботуш политаше през стаята.

– Защо не довършим утре? – предложи Рен за трети път. – Или пък никога.

– Не, не, не – измърмори Роуз, смръщвайки се при вида на една окаляна рокля. – Вярвай ми, ще се радваш, когато го направим. Рен, сериозно, *как* си успяла да омърляш всичко толкова бързо? Та тази рокля дори не си я обличала!

Рен си спомни с топлота вечерта по време на обиколката им, когато в пристъп на скука се бе скрила в пътническия сандък, за да уплаши сестра си, която бе изпищяла толкова силно, когато тя изскочи отвътре, че стражите бяха пристигнали на бегом. Вероятно бе трябвало да си събуе ботушите и да спаси всички онези красиви, необличани рокли. Само че тя нямаше нищо против калта, пясъка или мръсотията. Понякога, наскреде великолепие на двореца, усещаше, че копнее за дивите брегове на Орта, за вятъра, носещ дъх на море, за приятното усещане на пръст и сухи листа под краката ѝ в горите наоколо и грапавата кора на дърветата, която дращеше пръстите ѝ, докато тя се катереше все по-нависоко, чак до върха, откъдето погледът ѝ стигаше до хоризонта.

Роуз въздъхна, оглеждайки поредната мръсна рокля, и погледна укорително сестра си.

За миг Рен си помисли дали да не изпъзни през прозореца, да се спусне надолу по стената на кулата и да избяга в пустинята, ала краката я боляха и нямаше да си струва гнева, който я очакваше, когато се върнеше. Така че се намръщи на луната като сърдито дете.

Надигна се неочакван вятър и донесе мраз в стаята. Рен посегна да затвори прозореца и улови отражението си в стъклото. Потръпна при вида на бледата си кожа, хлътналите бузи и новата бяла нишка в косата си. Тя бе знак за скръбта ѝ по Банба, рязко напомняне, че светът, в който бе израснала, закриляна и напътствана от непоклатимата си баба, не беше светът, в който живееше сега. Напомняне за пукнатината в сърцето ѝ.

И все пак, светът около нея не беше спрял. Бяха минали повече от два месеца от битката за Анадон, в която близначките се бяха изправили срещу бунтовниците, опитали се да ги свалят от престола. Рен бе развалила древното проклятие, което много отдавна бе разделило магията на пет нишки – бури, вълшебници, воители, лечители и гадатели. По този начин еанските вещици си бяха върнали контрола над всички нишки, като в миналото, преди тези сили да им бъдат отнети, разделени от злата Уна Старкрест по време на битката ѝ с добрата ѝ сестра Орта преди повече от хиляда години. Заедно Рен и Роуз бяха защитили своя трон. След това, твърдо решени да преобразят кралството в мирна нация, бяха избрали да проявят снизхождение към онези, които се бяха разбунтували, тласкани от страха си към тях и останалите вещици.

Засега вървеше добре. Рен обаче не изпитваше и следа от вътрешен мир.

– Това е напълно безсмислено – заяви Роуз. Беше се изправила, вперила яростен поглед в гардероба на Рен, сякаш ѝ беше нанесъл лична обида. – Първата ни работа сега, когато се прибрахме, е да ти намерим шивачка.

– Както кажеш.

– За щастие, знам точно коя – продължи Роуз. – Знаеш ли, тя уши и роклята, която нося в момента. – Тя се завъртя, за да я покаже. Дори сега, след изтощителната обиколка, Роуз изглеждаше така, както би трябвало да изглежда една принцеса, облечена в пристегнатата розова рокля, украсена със златен брукат. Косата ѝ падаше на съвършени кестеняви къдрици, придържани назад с цъфнала роза. Зелените ѝ очи грееха като изумруди, бузите ѝ бяха поруменели от опитите ѝ да подреди дрехите на Рен.

Рен прибра белия кичур зад ухото си и сведе поглед към собствената си изпомачкана синя рокля. Де да можеше и тя да изглежда така спретната като близначката си. Да изпитва същото спокойствие и увереност за бъдещето.

– Не знам какво бих правила без теб.

– За щастие, никога няма да разберем. – Роуз ритна един ботуш настрани, приближавайки се към нея. – Пък и нали затова са сестрите. Грижим се една за друга. – Тя обви ръце

около Рен и пропъди студа от тялото ѝ със своята топлина. Когато се отдръпна, Роуз се вгледа изпитателно в сестра си и сви устни. – О, Рен, изглеждаш напълно изтощена. Наистина трябва да си починеш. Сега, когато се прибрахме, ни чака много работа.

– Нямам търпение – отвърна Рен, мъчейки се да извика у себе си поне зрънце ентузиазъм.

Роуз се засмя на усилията ѝ.

– Наспи се добре, Рен. Утре започва истинската работа по управлението на Еана!

С тези думи тя изприпка от стаята, като си тананикаше. Когато вратата се затвори зад нея и в стаята отново се възцари тишина, Рен рухна върху леглото, където позната, обточена с кожа рокля, лежеше на купчинка. Роуз трябва да я беше метнала през стаята, докато претършуваше гардероба ѝ.

Рен зарови лице в дрехата, вдъхвайки свежия дъх на борове и сняг. Мислите ѝ се зареяха, както често правеха, към Гевра. Към крал Аларик. Към Тор и Елске. А после, като мляко, което се пресичаше, мислите ѝ полетяха към Уна, която след хиляда години се бе освободила от ледения си гроб на северния континент и сега се криеше нейде из дивите му земи.

Времето, което бе прекарала в Гевра, беше променило Рен, макар тя да внимаваше да не го показва пред Роуз. Ала сега, когато най-сетне беше сама, повече не можеше да пренебрегва слабото парене в китката си. Нави ръкава си, разкривайки назъбения сребрист белег, който се бе появил там малко след битката за Анадон. Усети как ѝ се повдига, докато го проследяваше с палец.

Излегна се назад и затвори очи, мъчейки се да повика съня, та да забрави ужасната кръвна магия, която двамата с Аларик бяха направили в Гевра. Да забрави древната кралица вещица, която бяха пробудили неволно, както и странния белег, който сега беше част от нея.

След известно време гаденето отмина, но усещането дълбоко в нея за надвиснала беда остана.

Глава 2

РОУЗ

Роуз Валхарт се усмихваше, докато се разхождаше из овощните градини на Анадон. Тази сутрин носеше бледорозова ежедневна рокля с цвета на разцъфтели дървета, която шумолеше около глезените ѝ, косата ѝ бе прибрана в простичка плитка. Детски смях отекна между дърветата и Роуз зърна Тилда, енергична малка вещица от Орта, да води групичка деца вещици по-надълбоко в градината. Те се кискаха и викаха, докато късаха сливи от дърветата, и звукът на веселието им беше толкова жизнерадостен, че на Роуз сърце не ѝ даваше да им каже, че само хабят плодовете.

Хубаво бе да си е у дома. Още по-хубаво бе да си е у дома като кралица. Да знае, че двете с Рен правят стъпки към това да направят страната такава, каквато хората им заслужаваха. Процъфтяваща и благоденстваща, и отворена за всички. Сигурна.

Препъна се в един корен и усмивката ѝ се стопи. Сутрешният ветрец бе по-студен, отколкото очакваше, и тя разтърка ръце, за да се стопли, съжалявайки, че не си беше взела шал. Мразовитият въздух промени посоката на мислите ѝ. Не беше забравила ужасното видение, което двете с Рен бяха споделили преди няколко седмици – злата им предшественица Уна, крачеща из дивите земи на Гевра.

Оттогава не бяха говорили за това и Роуз беше благодарна на звездите, че не бе измъчвана от още видения. Ала по време на обиколката неведнъж бе чувала Рен да вика насън, виждала я бе да се събужда рязко, цялата разтреперана. В

сърцето си Роуз знаеше, че чувството за сигурност, което изпитва – за себе си, за сестра си, за поданиците им, – е временно. И все пак, казваше си тя, винаги щеше да има нещо, което да ги заплашва. Нямаше смисъл да се тормозят за неизвестното.

Единственото, което можеше да стори, бе да се подготви, доколкото ѝ бе възможно. Да укрепи редиците на войската им. Да подсили отношенията със съюзниците им. Да изцели изстрадалата им страна. Да покаже на хората, че двете с Рен са владетелки, на които може да се има доверие, владетелки, които са готови на всичко за Еана.

Защото Еана беше туптящото ѝ сърце. Смисълът на живота ѝ. И макар да обичаше великолепието на това да бъде кралица (короната ѝ беше божествена, гардеробът – впечатляващ, а замъкът ѝ – разкошен), най-много обичаше това чувство за цел в живота, знанието, че двете с Рен са готови на всичко, за да защитят своето обично кралство.

Далечен крясък на гарван я стресна. Така бе потънала в мисли за бъдещето и опасностите, които то криеше, че бе изгубила от поглед децата, които си играеха между дърветата. Скара се на себе си, поклащайки укорително глава. Нямаше да позволи призракът на Уна Старкрест да развали всичко, за което беше работила.

Сред жизнерадостния смях на малките вещици различни звук, който не можеше да бъде сбъркан – пронизителния плач на сърдито дете. Роуз повдигна полите на роклята си и забърза натам. В южния край на овощната градина Тилда седеше, опряла гръб на оградата, със смутено изражение на лицето. До нея Мари, срамежлива малка вещица, подсмърчаше, притискайки ръка до зачервената си буза. Останалите деца се бяха скупчили около тях; Роуз забеляза, че всички държаха сливи в ръцете си.

– Какво стана? – попита Роуз, мъчейки се да разплете случката.

– Тя ме замери със слива! – Мари посочи обвинително Тилда с пръст.

– Не беше нарочно. – Тилда направи физиономия. – Казах: „Хвани“. А тя не я хвана. Каква вещица не може да хване една слива?

– Ти използва магия на буря! – каза Мари.

– Много ясно! Ти трябваше да използваш своята магия, за да я изпратиш обратно към мен. Казахме ти, че си прекалено малка, за да играеш, и ти го доказа – заяви Тилда, от което Мари се разплака още по-силно.

– Недей да плачеш. – Роуз коленичи до Мари и я погали по гърба. Бърз изблик на целителна магия излекува синината, която разцъфваше върху бузата ѝ. – Не бива да използваме магията си един срещу друг! – Тя погледна строго Тилда. – Магията е, за да правим нещата по-добри, забрави ли?

– Ами воинската магия? – обади се едно дванайсетинагодишно момче. – Тя е бойна магия.

– Тя е защитна магия – поправи го Роуз. – Може да използвате воинската си нишка за цял куп неща освен битки. Тя дава по-добро равновесие и пъргавина, определено и по-добро чувство за ритъм. Знаеш ли, че от вещиците воини излизат страхотни танцьори?

Момчето изсумтя.

Роуз въздъхна.

– Така или иначе, не бива да хвърляте сливи, на които им няма нищо – каза тя, насочвайки отново укоризнения си поглед към Тилда.

– Кога ще се върне Шен? – попита Тилда кисело.

– Не знам – призна Роуз. – Знаеш, че е зает да управлява Целунатото от слънцето кралство.

Тилда се нацупи и Роуз почувства, че ѝ домъчнява за нея. Знаеше, че от всички вещици и вещиери в Орта Шен беше най-любимият ѝ, тъй като именно той я бе научил как да контролира воинската си нишка. Нищо чудно, че ѝ липсваше. Липсваше и на нея.

– Той е много по-забавен от теб. Рен също. – Тилда скръсти ръце на гърдите си. Едно от другите деца ахна при грубите ѝ думи. – Рен никога не би ни казала да престанем да се замеряме със сливи. Тя би се замеряла заедно с нас.

Роуз ухапа вътрешната страна на бузата си, мъчейки се да не се засегне. Тилда все още беше дете, и то особено твърдоглаво. И колкото и да не ѝ се искаше да си го признае, Тилда беше права. Рен щеше да се замеря със сливи по-силно и по-бързо от когото и да било.

– Може и така да е – отвърна спокойно. – Аз обаче ще ти кажа, че Кам опече страшно вкусна шоколадова торта. Ако му кажете, че съм ви изпратила да донесете от тези прекрасни сливи, за да приготви сладко, сигурна съм, че ще ви отреже по парче. Дори преди вечеря. – Усмихна се, виждайки как децата наостриха развълнувано уши. Дори Мари сякаш бе забравила, че е разстроена. – Може да кажете, че кралица Роуз е наредила така.

– Благодаря, кралице Роуз – отвърна Тилда, която като че ли се разкайваше за сприхавостта си преди малко.

– Освен това искам да се извиниш на Мари – добави Роуз.

– Извинявай, Мари. – Тилда коленичи до момиченцето. – Следващия път ще ти покажа как да върнеш сливата обратно към мен, става ли? Бас държа, че за нула време ще се научиш да ме удряш с тях!

Роуз простена.

– Тилда, изобщо нямах това предвид.

Само че Тилда не я слушаше. Уловила Мари за ръка, тя вече бързаше към двореца.

– Хайде! – извика през рамо. – Да вървим да ядем торта!

– Ами сливите! – извика Роуз след тях, но те вече се бяха втурнали през градината, заливайки се от смях, забравили и сълзи, и сливи.

Усмивайки се, Роуз поклати глава и взе една захвърлена слива. Беше зряла и мека в ръката ѝ и тя усети как я обзема внезапно желание да си отхапе. Лапна я, предвкусвайки изблика на сочна сладост, ала когато зъбите ѝ се забиха в лилавото месо, устата ѝ се изпълни с кисел вкус.

– О! – Изплю я и се вгледа в онова, което бе сметнала за съвършена слива.

Плодът беше изгнил в ръката ѝ. Един червей се гърчеше срещу нея. Роуз се изплю отново и запрати сливата колкото се може по-надалеч. Тръпка пробяга по тялото ѝ, но тя я пропъди. Сливата беше на земята. Ето защо беше изгнила.

С трепереща ръка тя откъсна друга от най-близкото дърво. Макар плодът да изглеждаше красив и зрял, в мига, в който докосна устните ѝ, Роуз разбра, че и той е изгнил. Пусна го на земята, усещайки как я залива смут. Докато стоеше наред овощната градина, мъчейки се да осмисли това нео-

чаквано и странно разложение, заваля дъжд. Първоначално бавно, тежки, корави капки, които барабаняха по кожата ѝ. Тя забърза към двореца, докато дъждът се усилваше, превръщайки се в порой, който я намокри до кости.

Опита да си внуши, че това не е нищо, просто две изгнили сливи и неочакван пролетен дъжд. Не беше предзнаменование, просто развалени плодове и дъжд, нищо повече.

Бъди разумна, заповяда си тя, докато се шмугваше на сухо в двореца. Недей да се страхуваш от нещо толкова глупаво.

Но дори след като се прибра в спалнята си и взе гореща вана, не можа да спре да трепери, а в устата ѝ все така имаше кисел вкус.

Глава 3

РЕН

Рен стоеше на брега на езерото Каранам и разтъркваше настръхналите си ръце. Водата се плискаше, кехлибарено-златна, огрявана от последните лъчи на слънцето. Въпреки че беше първият пролетен ден, вятърът носеше студ. Студ имаше и в костите на Рен. Ала той беше там много преди днешния ден.

– Тази вечер всичко ще мине съвършено. – Застанала до нея, Роуз стисна ръката ѝ. Беше красива, облечена в нова, бледозелена рокля, украсена с фини дантелени цветя, символизиращи идването на пролетта. Агнес беше вплела рози в косата ѝ, която падаше на едри къдрици по гърба ѝ. – Нашите предшественици ни се усмихват от небето, сигурна съм.

Рен носеше протичка тъмносиня рокля, права и пристегната в кръста. На врата ѝ висеше сапфир, принадлежал на майка ѝ; в плитката ѝ беше вплетен венец от деликатни зимни цветя, между които все още имаше тръни. Беше казала на сестра си, че са символ на края на зимата, но докато вплиташе цветята в косата си тази сутрин, ѝ беше трудно да не си представи Гевра и гордите кули на двореца Гринстад, издигащи се в снежните планини.

Роуз бе одобрила избора ѝ. Зимата беше зад гърба им, а с нея и ужасният бунт, който бе заплашвал бъдещето на Еана.

Откакто се бяха завърнали, Рен и Роуз бяха дали няколко кралски аудиенции, отваряйки златните порти на Анадон за своите поданици. Ешлин беше построен наново, в заобика-

лящата го гора бяха засадени хиляди фиданки. Анадонската армия беше прочистена от предателите, заменени от предани млади войници, зърнохранилищата на страната бяха напълнени, земеделските земи бяха преразпределени, трийсет и седем нови лечебници бяха отворили врати. С повече лецителители от всякога, вещиците на Орта се оказаха страшно търсени. През последните няколко месеца доста от тях се бяха пръснали из страната, като някои се бяха заселили чак в Норбрук, докато други се бяха отправили на юг, където кулите Амаракх преливаха от нови чираци, изгарящи от нетърпение да разчетат тайните на небето.

Бавно, но сигурно, близначките се доказваха като истински лидери. Вещици, които всяваха уважение сред хората си, не страх. Кралици, които възнамеряваха да въведат страната си в ера на мир и просперитет. Беше поставено ново начало. И тази вечер те щяха да го ознаменуват с Имболгския фестивал, който щеше да се проведе на няколко километра източно от двореца, на брега на най-старото езеро в Еана.

По покана на двореца хиляди души се бяха събрали край езеро Каранам, за да отпразнуват фестивала. Наблюдавани зорко от анадонските стражи, те се веселяха под звуците на музиката. Някои танцуваха под залязващото слънце, други се бяха скупчили около масите с храна, пиеха вино и пируваха с лакомствата, които Кам и екипът му готвачи бяха приготвили за случая. Селест, най-добрата приятелка на Роуз, вече се беше върнала да си вземе допълнително. Имаше хрупкави картофени крокети, хапки печено агнешко, смокини с козе сирене и мед, сладки с круши и бадеми, морковена торта и шоколадови звезди.

Близначките стояха встрани от веселието и гледаха как кралството празнува. Роуз се изкиска при вида на Шен Ло, танцуващ с баба Лю, която се заливаше от смях, докато той я въртеше прекалено бързо. Макар пътят да беше дълъг, на наскоро коронования крал на Целунатото от слънцето кралство и за миг не би му минало през ум да откаже покана от кралиците на Еана.

Та нали беше безнадеждно влюбен в едната от тях.
Рен хвърли кос поглед към Роуз.

– Няма ли да танцуваш с Шен? – попита, развеселена и тайничко доволна от искрите, които прехвърчаха между сестра ѝ и най-стария ѝ приятел.

Роуз се подсмихна кокетно.

– Ако ме покани.

– Защо не го поканиш ти?

Роуз сбърчи нос.

– Защото аз съм наградата, Рен.

– Цяла нощ не е свалил поглед от теб – изтъкна Рен. – Може би се притеснява.

– Никога не съм виждала Шен Ло да се притеснява за каквото и да е. – В гласа на Роуз се промъкна топлота. – Макар да трябва да призная, че роклята ми действително е особено красива.

Хладен ветрец повя над поляната. Вълнички набраздиха повърхността на езерото и Рен сведе поглед, мръщейки се на собственото си отражение.

– Стига си се любувала на себе си – каза Роуз. – Суетността не подхожда на една кралица.

Рен изсумтя.

– Ти с часове се гледаш в огледалото.

– Да, но *никога* на публично място. Или поне не така очевидно.

Рен не знаеше как да ѝ каже, че не гледа отражението си. Когато се взря във водите на Каранам, би могла да се закълне, че видя Уна Старкрест да я гледа оттам. Близначките никога не говореха за своята предшественица (която все още се криеше в дивите земи на Гевра, където вероятно събираше сили), но с всеки изминал ден Рен виждаше все повече от Уна в собствените си измъчени очи. Странна празнота се разрастваше в нея и ѝ напомняше за онова, което бе изгубила, когато бе прибягнала до кръвна магия: целителната нишка на магията си, а с нея – и душевното си спокойствие.

Роуз все още не знаеше нищо за това.

Рен нямаше представа как да ѝ каже.

– Готова ли си? – Роуз улови ръката ѝ. – Почти е време за нашето представление.

Рен откъсна очи от езерото.

– Готова съм.

Роуз даде знак на музикантите и те спряха да свирят. Шен Ло прекъсна танца си и се обърна към близначките с усмивка. Останалите гости последваха примера му, отправяйки нетърпеливи погледи към своите кралици. Дори вятърът утихна, сякаш и той искаше да ги чуе.

Фенери блещукаха около езерото, обгръщайки Рен и Роуз в сиянието си.

– Добре дошли на Имболгския фестивал – провикна се Роуз. – За нас е чест да отбележим края на тази дълга зима и да приветстваме началото на пролетта, сезон на нови благословии. Затова празнуваме заедно, с весела музика, вкусна храна и разбира се, с магия.

От множеството се надигнаха възторжени викове.

Роуз кимна на Рен, давайки ѝ сигнал.

Рен вдигна свободната си ръка, призовавайки магията си на буря. Ако не се броеше вроденото ѝ вълшебство, уменията на буря ѝ се удаваха най-лесно. Нали това беше наследството на Банба. Въпреки че беше умряла, баба ѝ все още беше близо до сърцето ѝ. Рен мислеше за нея всеки път, щом зърнеше бялата нишка в косата си, усещаше силата ѝ, когато потърсеше магията си на буря, чуваше гласа ѝ в грохота на стихииите.

Тя призова нов порив на вятъра и вдигна над езерото воден стълб, който бързо се превърна в буреносен облак. Рен издиша през носа си и като се съсредоточи, премести облака точно над езерото. Могъщество кипеше във вените ѝ и караше зъбите ѝ да тракат.

– Тази вечер се сбогуваме със страховете и враждите на миналото – заяви Роуз. – Пропъждаме всички спомени за войни и кръвопролития.

Рен отприщи бурята в същия миг, в който Роуз вдигна свободната си ръка, раздирайки облака на две. Отекна оглушителен гръм и множеството нададе тържествуващи викове, докато лумналата мълния ги обгръщаше в светлина. Дъжд ливна като водопад, барабанейки по повърхността на езерото. А после спря отведнъж и небето отново се проясни.

Рен усети как я пронизва рязка болка. Стисна зъби, заповядвайки си да се усмихне, ала ръцете ѝ трепереха и краката едвам я държаха.

– Днес приветстваме едно по-светло бъдеще за Еана – за яви Роуз; гласът ѝ беше силен и ясен, усмивката – широка и уверена. – Приветстваме нов живот. Нов растеж. Нова надежда.

Тя стисна ръката на Рен. Време бе за вълшебството им. Близначките коленичиха и всяка от тях взе шепа земя от брега. Рен се изправи, усещайки как пръстта в ръката ѝ ѝ влива сили. Ако беше забелязала внезапното изтощение на сестра си, Роуз с нищо не го показва.

Гласовете на близначките се издигнаха в заклинание, отекнало като песен.

– От пръст на прах, със ярки пламъци нека посрещнем пролетта и новата ѝ светлина.

Точно както се бяха упражнявали цяла седмица, Рен и Роуз хвърлиха пръстта във въздуха и измагьосаха великолепен дъб от пламъци. Дървото се извиси над езерото като огромна горяща статуя. Множеството избухна в аплодисменти.

– Поданици на Еана, каним всички ви да се присъедините към нас – провикна се Роуз. – Тези, които не притежават магия, вземете свещ от някой прислужник и я вдигнете към небето, слейте светлината си с нашата. Вещици, добавете своята магия към нашата. С това символично Дърво на светлината, помогнете ни да хвърлим нова благословия върху тази древна земя.

Свещи се вдигнаха във въздуха навсякъде из поляната. Вещици коленичиха, за да вземат пръст и да направят своя собствена магия, добавяйки още пламъци към огромното горящо дърво, докато то не се разпростря над цялото езеро, протягайки клони към небето. Поляната беше обляна в кехлибарена и златна светлина, огрявана не от гаснещото слънце, а от Дървото на светлината. Символът на Имболг.

Всички гледаха нагоре, дивейки се на тази проява на мощество.

Звънък като песен, веселият смях на Роуз отекна във въздуха.

– О, Рен, не е ли прекрасно?

Огромното дърво извика сълзи в очите на Рен и за един мимолетен, съвършен миг тя се почувства укрепена, пълна с надежда, която си бе мислила, че е изгубила.

А после се появи пушекът. Надигна се от основата на дървото, поглъщайки пламъците със съскане.

– О, не! – Гласът на Роуз беше тих, но Рен чу паниката в него. – Какво става?

Рен потръпна, нов прилив на болка прониза ръката ѝ. Тя я отпусна, оставяйки магията си да угасне, но беше твърде късно. Заклинанието беше опорочено. Пушекът ставаше все по-гъст и все по-черен. Пъплеше по клоните на дървото и гасеше всяка искрица светлина. След това се плъзна над езерото, поглъщайки свещите в задушаващ облак от пепел.

Спусна се мрак и множеството изпищя.

– Рен! Нещо не е наред! – изсъска Роуз, сграбчвайки я за ръката.

Преди Рен да успее да каже каквото и да било, отекна зловещ смях. Той кънтеше около нея и сякаш черпеше сили от пушека. Рен замръзна, разбрала внезапно не какво не е наред. А кой. Незнайно как, Уна Старкрест беше тук. Рен пусна ръката на Роуз и побягна.

Глава 4

РОУЗ

Роуз мразеше да се страхува. Прекарала бе цялото си детство, учейки се как да живее със страха. Как да го понася, как да се опитва да го надбяга. Беше си обещала, че стане ли кралица, никога вече няма да се страхува.

Ала в този миг, застанала на брега на езерото Каранам, докато гъсти валма дим пареха очите ѝ и я давеха, писъците на хората ѝ отекваха в ушите ѝ, а сестра ѝ внезапно бе изтръгната от нея, усети как я завладява истински страх.

Беше толкова силен, че за миг сякаш се вкамени. Само че Роуз се бе научила да не позволява на страха да я командва. И определено нямаше да допусне да я надвие сега. Вече не беше уплашено дете, нито пък наивна принцеса, марионетка, използвана за чужда изгода. Беше кралица. Вещица. Лидер.

И нещо – или някой – заплашваше поданиците ѝ. Сестра ѝ. Тържеството ѝ!

Нямаше да го позволи. Ужасът бързо отстъпи място на изпепеляващ, праведен гняв. Тя пристъпи в мрака, готова да поеме контрол. Първо обаче трябваше да пропъди този отвратителен пушек. Не виждаше нищо, включително собствената си сестра, която само допреди миг стоеше до нея.

– Рен, къде си? – изсъска.

Никакъв отговор. Роуз потисна надигащата се тревога и се съсредоточи върху онова, което трябваше да направи. *Всичко по реда си*, каза си. Това беше единственият начин. Първо щеше да прогони дима, след това да успокои множес-

твото, а после... после щеше да намери Рен. И да се опита да не я удуши.

От петте нишки на магията бурята бе онази, с която ѝ беше най-трудно. Нейната необузданост ѝ се струваше яростна и непозната, но тя съсредоточи енергията си и отприщи магията си, търсейки полъх вятър, който да подчини на волята си. *Ето.* Откри един и успя да го превърне в слаба вихрушка, която отвя пушека и го разсея над езерото.

Част от мрака се разсея и Роуз видя ужасени лица да се взират в нея. Онези, които не притежаваха магия, стискаха несигурно свещите си, само няколко от които все още горяха; вещиците бяха застанали в готовност и чакаха заповедите ѝ.

От Рен нямаше и следа.

Тя е добре, каза си Роуз, докато си лепваше усмивка. *Всичко е наред.*

Само че имаше нужда от помощ.

Улови погледа на Роуина, надявайки се отчаяно вещицата да чуе безмълвната ѝ молба. Роуина беше най-силната буря, която познаваше. И макар да не харесваше особено Роуз, несъмнено щеше да ѝ помогне да разсее черната мъгла.

Роуина срещна погледа ѝ и наведе глава, приготвяйки се да направи нужното. Броени секунди по-късно се надигна вятър и отвя остатъка от пушека над езерото.

Роуз вдигна ръце, преструвайки се, че прочиства въздуха.

– И какъвто и мрак да се спусне над нас, заедно ние ще го прогоним – провикна се тя с насърчителен глас. – И ще пламтим по-ярко от преди.

Би могла да се закълне, че чу Тилда да се киска наблизно, но въпреки това продължи да се усмихва, докато навеждаше сериозно глава, а после, без никаква идея как да върне тържеството в релсите, плесна три пъти с ръце.

– А сега е време за... церемониалното бране на цветя! Всеки трябва да си откъсне едно диво цвете и... – Не довърши и направи сложен пирует, мъчейки се отчаяно да измисли как да отвлече вниманието. – И да го втъкне в косата си! Да, точно така. Цветята от брега на езерото Каранам са известни с това, че носят късмет. – Роуз се засмя насилено. – А ние всички имаме нужда от късмет.

За миг се възцари мъчителна тишина. А после Тилда, която обожаваше да създава бъркотии, нададе възторжен вик.

– Бас държа, че ще намеря водна лилия, която да си сложа като шапка! – възкликна тя. – То ще бъде най-късметлийското цвете от всички!

Избухна многогласен смях и за огромно облекчение на Роуз, всички коленичиха и се заловиха да берат цветя.

– И разбира се – продължи, тя, грейнала в усмивка, – след церемониалното бране на цветя ще има още лакомства за всички! И още вино! – Ужасно се надяваше Кам да е донесъл още сладкиши. – И танци! За да демонстрираме цветята си!

Успяла да отвлече вниманието на събралото се множество, Роуз се обърна рязко и се блъсна в човека зад себе си.

Силни ръце я задържаха да не падне. Бяха топли и познати.

За частица от секундата тя позволи на Шен да я задържи в прегръдките си. Вдъхна опияняващия му мирис, наслаждавайки се на усещането от тялото му, притиснато в нейното. А после се отдръпна. Не биваше да изглежда слаба, сякаш не бе в състояние да стои сама на краката си. Макар да копнееше да се скрият на някоя тайна полянка и отново да потъне в прегръдките му.

– Церемониално бране на цветя? – Тъмните му вежди подскочиха. – Как така никога не съм чувал за подобно нещо?

– Време е за нови традиции. – Устните на Роуз потръпнаха. Въпреки ужасния обрат, който фестивалът беше взел, да види Шен Ло, както винаги я накара да се усмихне. Макар и за миг.

Лицето му отново стана сериозно, също като нейното.

– Какво се случи току-що?

Преди Роуз да успее да отговори, Роуина се насочи решително към тях, като на практика буташе хората от пътя си.

– *Съскащ ад*, Валхарт, какво беше това? Късмет имаш, че бях тук, за да ти помогна.

– Моля те, говори по-тихо! – изшътка Роуз.

Роуина продължи така, сякаш не я беше чула:

– И къде е Рен? Тя с лекота би пропъдила всичкия онзи пушек.

Роуз се усмихна през стиснати зъби, давайки си твърде

ясно сметка за групичката хора недалеч от тях, проточили вратове, за да чуят какво си говорят.

– Роуина, стори ми се, че видях прекрасни диви зюмбюли край онези дървета. Ще изглеждат особено красиво в косата ти. Защо не отидем да погледнем заедно? – Тя улови мръщещата се вещица под ръка; Роуина направи физиономия, но я последва послушно настрани от хората.

Шен вървеше на няколко стъпки зад тях.

– Е? – настоя Роуина. – Къде е Рен?

– Не знам. Изчезна, когато огненото дърво беше обгърнато от дим.

Роуина я зяпна.

– И ти се преструваш, че всичко е наред? Сякаш онзи задушаваш пушек беше част от малкото ви представление?

– Какво искаш да направя? – попита Роуз. – Да предизвикам паника? Да хвърля всички в ужас? Не. Направих онова, което трябваше.

Роуина присви очи и Роуз усети как вятърът се усили.

– А сега прати всички да берат диви цветя? Как помага *това*?

– Определено е за предпочитане пред това да обявя, че нямам представа какво се случи току-що, *нищо* къде се дяна Рен! – Думите прозвучаха по-рязко, отколкото бе възнамерявала, и Роуз потръпна при звука на собствената си паника. Заповяда си да диша бавно и дълбоко. – Вълшебството вероятно се е оказало прекалено голямо. Сигурно е рухнало... или... нещо такова.

Роуина изсумтя.

– Магията не действа така. Щеше да го знаеш, ако беше истинска вещица.

– Аз съм истинска вещица! – Роуз усети, че в нея се надига гняв. – Само защото не съм израснала в Орта, не означава, че не съм вещица.

Зад тях Шен Ло се изкиска.

– Никога не съм мислил, че ще те чуя да отстояваш наследството си толкова категорично.

– Изобщо не помагате. – Роуз разтърка слепоочията си. – Може ли да се съсредоточим върху това да открием Рен? – В мига, в който го каза, настъпи нещо твърдо. Наведе очи и

видя парче метал да блещука в мрака. – Това е короната на Рен. – Наведе се и я вдигна. – Тя трябва да е някъде наоколо.

Внезапно Шен се вкамени, а острият му поглед се плъзна по сенките между дърветата.

– Мисля, че е в гората.

Роуз почувства как я залива облекчение. За миг си беше помислила най-лошото: че нещо или някой беше отвлякъл Рен в пушека. Повдигна полите на роклята си и пристъпи между дърветата, но спря, когато видя, че Роуина ги беше последвала.

– Мисля, че зюмбюлите са ей там – каза подчертано. – Към езерото.

Роуина разбра какво се опитва да ѝ каже, и се смръщи на среща ѝ.

– Майната им на зюмбюлите ти, Валхарт. Ще отида да намеря Тилда и да се погрижа да не се удави, докато си търси някаква тъпа водна лилия. – Тя се завъртя на пети, насочвайки предупредително пръст към Роуз. – Просто се увери, че Рен е добре. Не е в неин стил да изчезне по този начин.

– Разбира се – отвърна Роуз рязко, макар да знаеше, че е *напълно* в стила на Рен да изчезне.